

замахна и изъ все сили шибна въ лицето малката, уплашена сѣнка.

— На, на, на!... — удряше той кждето му падне. — Шо щешъ напреде ми! Нѣма ли други пжтъ за тебе!

Радой прихвана съ две ржце поводитѣ, извика задавено: „тпру!“, скочи отъ капрата, залюлъ се, поора налѣво, ала се задържа на краката си и диво изрѣмжа:

— Сега ще те науча азъ тебе!

Малката, уплашена сѣнка смирено стоеше тамъ, кждето отскочи. И жребецътъ се закова на мѣстото си и тежко дишаше. Радой повтори заканата.

— Не ме бий, Радойчо! Какво съмъ ти сторилъ? — оправдаваше се дребниятъ и дрипавъ Лачо Кутрето, най-бедниятъ и най-кроткиятъ човѣкъ отъ селото. — То, добре стана, че ме стигна. Ще вървимъ заедно.

Лицето на Радоя, колкото бѣше синьо, стана дваждъ по-синьо, та чакъ мораво. Той видѣ какъ Лачо повдига отъ мигъ на мигъ нѣщо на гърба си и заетитъ му ржце стоятъ като заковани предъ рамото.

— Снемай си ржцетѣ! — ре-вѣше Радой. — Долу ржцетѣ, ти казвамъ!

Камшикътъ му плесна съ страшна сила ржцетѣ на Лача и той отъ болка изпустна то-вара си.

— Брашенце нося за вкжщи, бе Радойчо, — почти пропла-ка гласътъ на бедния човѣкъ. — Даде ми го свата Дѣлчо, да зарадвамъ децата! Чакай, да се не омокри въ калъта! — Наведе се той да прибере тор-бичката отъ земята. — Нали виждашъ, че съмъ го завилъ съ дрешката си, сухичко да го занеса. То пѣкъ единъ дѣж-децъ се е закрепилъ... — ви-новно завърши Лачо.

Ала пияниятъ Радой го пре-вари, грабна отъ земята тор-бичката съ брашно и, както си бѣше овита съ дрипавата абица на Лача, трѣсна я въ дъното на кабриолета.

— Да го ядатъ свинитѣ у дома! Ти можешъ и да не ядешъ! — шибна още веднаждъ Радой изпитото лице на Лача, качи се съ единъ скокъ на капрата и пакъ препусна, смѣей-ки се като лудъ и брѣтвейки нѣкакви закани.

А Лачо остана самичъкъ, безпомощенъ и, като не знае-ше какво да прави, заплака. Заплака, отри сълзитѣ си съ калния ржавъ на вехтата си кълчищена риза и грохнало зацапа калъта по дирята на кабриолета.

*

Първо мостче, второ мостче, на третото мостче, като се